

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

27. De amore magnanimo, forti & generoso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

curitas nihil aliud sit quàm à timore perfecta animi quies, qui unum Deum purè & simpliciter amat, quid aliunde timere potest, cum invito nemo Deū possit eripere?

Demetrius Antigoni filius Megarâ captâ, Stilponis domum indemnem servari voluit. Admonitus Stilpo, ut rerum, quas amisisset, indicem daret respondit nihil se perdidisse. Idem dicit amore puro & simplici præditus, qui cum Deum habet, omnia habere se existimat. Hinc Petrus Ravennas: Ama, ô homo, Deum; sed ama totus, ut possis omnia sine labore vincere. Potes, inquit S. Augustinus, aurum perdere & nolens, potes domum, potes honores, potes ipsam carnis salutem; bonum verò, quo verè bonus es, nec invitus arripis, nec invitus amittis: Atqui hoc bonum est Deus, qui amore puro & simplici ac rebus creatis impermixto possidetur. Bias omnibus amissis dicebat: Omnia mea mecum porto: pectore enim illa gestabat, non humeris, ut ait Valerius Maximus, nec oculis vidèda, sed æstimanda, quæ domicilio mentis inclusa, nec mortalium, nec Deorum manibus labefactari queunt. Melius & luculentius S. Paulus dum in certamè quidquid ubique est, quodammodo provocans exclamat: *Quis nos separabit à charitate Christi?*

*De verbis
Domini.*

Ut ad hunc amorem purum & simplicem pervenias, obruta aditus, quò inferre se solent ea, quæ puritatem hanc inquinant; aures in primis occlude, vel spinis muni, aut potiùs athletas imitare, quibus munimenta quædam aurium, quas *αμφορίδας* appellabât, apponere ad ictus evitandos, in more positū fuit. Oculos vela. ne variæ rerum imagines aliquid amori puro damnosum imprimât: sed super omnia supra cordis custodiam invigila; & audi Sapientem; *Omni custodia serva cor tuum.* Vide an aliqua re delecteris, & non Deo vel propter Deum. Quamdiu possum, inquit S. Bernardus, ex aliqua alia re consolationem aut jucunditatem accipere, nondum audeo dicere dilectum nostrum intimum ardentissimi amoris sinum possidere: & S. Bonaventura fratri ad purum amorem aspiranti pro fundamento hoc assignat, ut omnem omnium creaturarum consolationem desperet.

CONSID. XXVII.

De amore magnanimo, forti, & generoso.

TRia hæc distinguo. 1. Nazianzenum sequor dicens: In iis rebus, quas audacter aggre-

aggredi convenit, magnum & præfidentem animum gerere magnanimitatis est; sicut è contrà languere, ac periculum detrectare, timiditatis, & ignavia. 2. Sequor S. Augustinum, apud quem lego fortitudinem esse amorem omnia propter Deum facile perferentem: atque hæc duo hoc modo distincta lego apud S. Thomam, apud quem virtus sive magnanimitas, est summus conatus virium nostrarum ad agendum; fortitudo verò summus conatus ad sustinendum. 3. Generosum voco amorem dignum genere suo, unde ortum trahit, Deo nempe, ac inter amores maximè nobilem ac cæteris præstantem: ita vina generosa dicimus, quæ aliis præstant; & virtutem generosam Tullius dicit, quæ quidquid serpit, statim respuit: jam hæc tria in amore sancto ad imitationem accendam consideremus.

2. *Exempla ex vet. Testamento.*
 Amoris magnanimi naturam in variis, quas sacræ paginæ nobis suggerunt, exemplis in promptu est cognoscere: habemus Davidem pro tuenda Israëliti nominis dignitate Deiq̃ honore ingentibus animis capitis discrim. singulari cum Goliatho certamine aduentem: habemus Moysen cum obstinato Rege Ægypti pro libertate populi decertantem: habemus Daniele inter calentes vino Regem, ejusq̃ ministros,

extremam omnium perniciem tribus verbis obvolutam clarè, & intrepidè denuntiantem: habemus eundem apertâ fenestrâ observantibus æmulis contra legem de capite ab Imperatore latam, Deo supplicantem, & ob id in lacum leonum coniectum: habemus tres pueros Regis Chaldæi divinitatem affectantis furorem, & minaces flammarum globos contemnentem: habemus denique Matthathiam ejusque profapia ingentes in bellis animos, & trophæa de prostratis hostibus erecta: ut quicumque amoris magna aggredientis & constanter exequentis pro Dei gloria patriq̃que salute intrepidi; & vitæ prodigi exempla desiderat, ab ipso supremo numine in istis sacris paginis posteritati ad imitationem expressa & commendata reperiet.

3. *Ex novo.*
 In novo Testamento ubi Christus vexillum magnanimitatis erexit, quid non aggressi sunt Apostoli, qui nomen Christi portarunt coram Regibus, & populis & linguis? quid non eorum imitatores, Athanasius contra fidei & Trinitatis perduelles, Basilius contra Valentem, Gregorius contra Julianum, Ambrosius contra Arrianam Jezabelem, contra similem Chrylostomus, & sexcenti alij, quos amor in Christum magnanimus & fortis ad auden-

L. 1. de moribus Manisf. 615.

Cyprius. 61. de dilect. 615.

2. Tullius.

2. *Exempla ex vet. Testamento.*

audendum supra humanam conditionem, & ad ferendum supra mortalis hominis infirmitatem excitavit: cumque hæc omnia omnium oculis exposita legantur, unum tantum non ita decantatum, excellens tamen & ratum hic considerandum proponam. Anastasius Imperator audiens Episcopum quendam Oeniandum nomine, virum eloquentiâ & sanctimoniâ celebrem, sed hæreticorum, quos fovebat Imperator, adversarium esse maximum, eum promissis ad suas partes trahere conatus est: sed vir sanctus: Tu potius, inquit, ô Imperator, ad orthodoxos transi, ne dum impiorum hominum Severi, Eutychis, Dioscori opiniones amplecteris, æternis ignibus addicaris. Simul que Imperatoris chlamydem apprehendens: Hæc vestis, ait, te post mortem, Imperator, non sequetur; sed pietas, & virtus: Ecclesiam, quam redemit Christus sanguine suo, vexare desine: indoctus es, nec Ecclesie decreta intelligis, imposturis tantum, & scurrilibus calumniis terres: satis tibi dignitatis sit, quod Imperator es: antistites Ecclesie vexare noli. Obmutuit ad hæc pudore suffusus Imperator: Episcopus verò licet pauperrimus ne obolû quidē ab Imperatore accipere voluit; libertate ac magnitudine Christianâ fidei dumtaxat ac pietatis ra-

Sigenius
l. 16. hist.
Imp. Occ.

tionem habens, terrenaque calcans omnia.

Jam quis amor fortis sit videamus; cumque hic in gravibus & acerbis pro Christo perferendis consistat, facile assequi ratiocinando possumus, mollitiem cum hujusmodi amore non posse consistere, qui duris & asperis alitur, & augetur. Hanc compendiosam ad amoris perfectionem viam dicebat esse S. Pater Ignatius. Ridebat Deus, inquit Tertullianus, dissecabatur malus (id est diabolus) cum Job immundam ulceris sui redundantiam magnâ æquanimitate distringeret, cum erumpentes inde bestiolas in eisdem specus & passus foraminosa carnis ludendo evocaret. Cur quæso inde voluptatem capiet Deus cætera mansuetissimus? quia nimirum cor patientis amoris igne succensum, ab istis doloribus hujus sui amoris alimenta sumebat. Arborea, inquit S. Chrysostomus, quod magis à ventis agitantur, eò sunt fortiores & densiores. Idem homini Deum amanti accidere existimemus; Amorem fortem rupi, quæ fluctibus tunditur, & erecta semper in cælum verticem suum porrigit, rectè comparaveris, quam nec tonitrua & fulgura, nec undarum latratus, nec incumbentes venti tantillum movent, ut possis inscribere pro elogio. Nec fulmine, nec

4.
Quisite
tis.

C. 14.

5.
Ejus sym-
bolum.
In Epist.
ad Hieron.

nec flamine, nec flumine: resistit enim istis omnibus, ut dura cautes unaquæ intractabilis: imò secundum S. Chrysostomum, quò vehementiore impetu in illam fluctus ruunt, eò magis infringuntur & disparent: ea enim improbitatis simul & virtutis natura est, illa dum bellum infert, opprimitur; hæc dum bello vexatur, clarius effulget. Hominem Dei amantem, ut columnam depingit S. Gregorius Nazianzenus, dum S. Hieronem alloquens: Ita te geris, inquit, ut fortitudinem velut in columnâ sculptam omnibus spectandam proponas. Amor ille sanctus ubi homines ἀπερίπτωτους, ut vocat Chrysostomus, invenerit, animæ inconcussa, eos ferèdo firmiores, sublimiores, invictos, & inexpugnabiles reddit. Adde ut alibi vocat, adamantinos, quòd duritiâ adamantem imitentur, cujus natura ferro & ignibus est inexpugnabilis, utriusque semper victrix, ut ait Plinius.

Cùm satis hæc esse possint ad amoris sancti generositatem declarandam, non possum tamen non eam illi appingere, quam Sapientii suo tribuit Seneca. Generosa, inquit, res est, conari alta, tentare, & mente majora concipere, quàm quæ etiam ab ingenti animo adornatis effici possunt: qui sibi hæc proposuit: Ego mortem eodem vultu audiam, quo

videbo: ego laboribus, quantumque illi erunt, parebo, animo fulciens corpus: ego divitias, & præsentis & absentis æquè cõtēnam: ego fortunam nec venientem sentiam, nec recedentem: ego terras omnes tanquam meas videbo, meas tanquam omnium; ego sic vivam, quasi sciam me alijs natum, & naturæ rerum (hoc est Deo) hoc nomine gratias agam: quo enim genere melius negotium meum agere potuit? Unum me donavit omnibus, uni mihi omnes. Ego amicis jucundus, inimicis mitis & facilis, exorabor antequam roget, honestis precibus occurram. Utinam, qui Deum fortiter generoso amore prosequi conamur, ad ista nos conformaremus!

CONSID. XXVIII.

Quomodo per amorem fiamus similes Deo.

TRitum est illud Philosophi: Amor similes inventit, aut facit; rogavit aliquando Clemens VIII. unum è Cardinalibus suis, quos in administratione muneris publici maximè probaret; respondit ille, qui Dei viva sunt simulacra, aliquos similes reperiri existimans. Modus eò perveniendi duplex est: unus petendo, Gggg alter

I.
Amor similes facit.
Henric.
Farnos. de Principe.